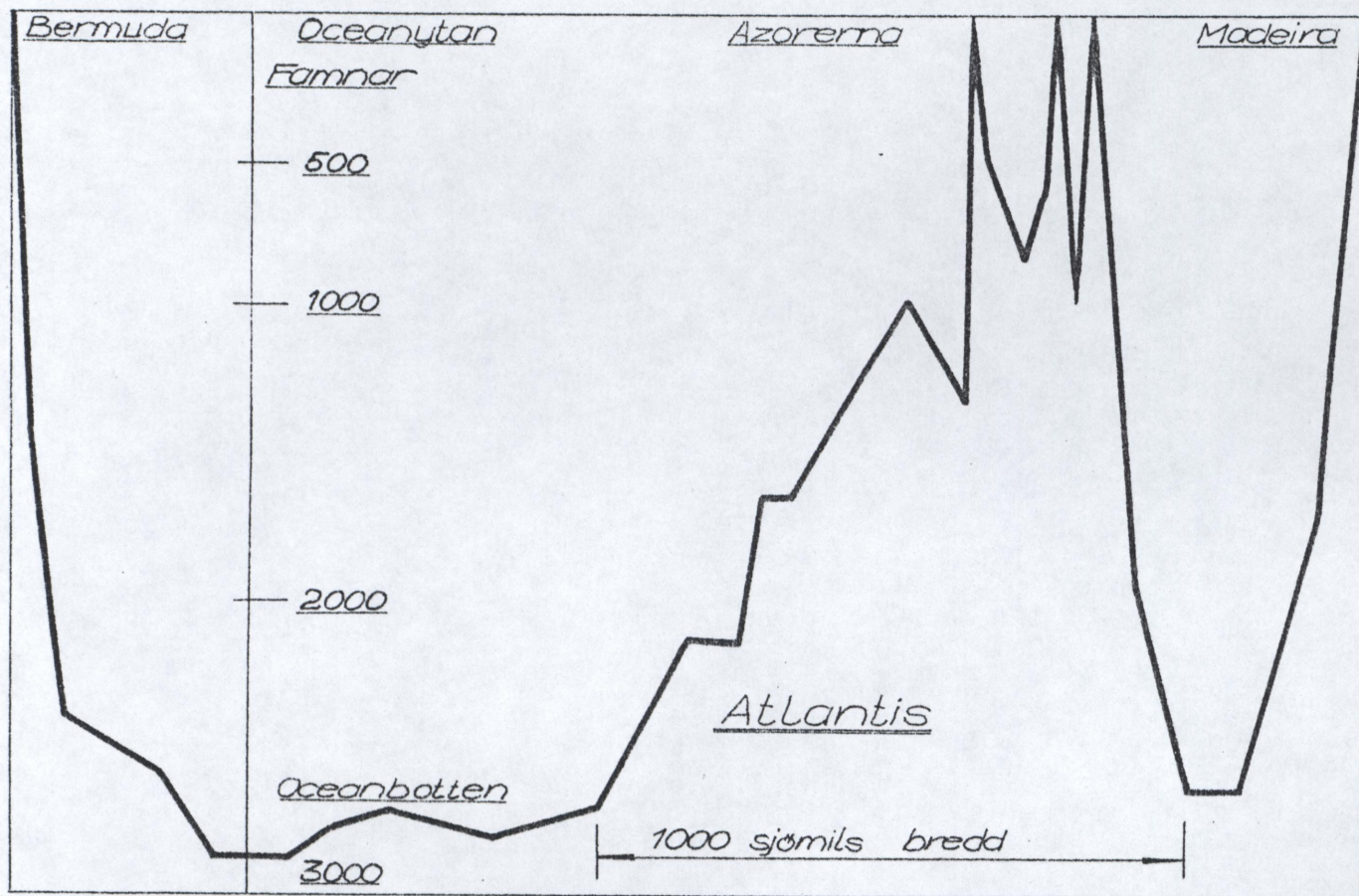

ATLANTIS - EN GEOLOGISK REALITET
 "

I slutet på 1800-talet lades en telegrafkabel ut mellan Lissabon och Madeira. Under utläggningen slets den av ett flertal gånger. Att något storsjöödjur inte varit framme blev man snart på det klara med. En närmare undersökning visade att kabeln hamnat på två s.k. submarina alpnålar, varvid den utsatts för en spänning som den inte tålde. Dessa oceanens alper skjuter upp till oceanytans närhet från flera tusen meters djup, nästan lika brant som Matterhorn eller Monte Rosa reser sina snöhöljda spetsar ovan Alperna.

De oceanografer och geologer som tror på existensen av det sjunkna Atlantis anser att den Centralatlantiska ryggen som i S-form genomlöper Atlantiska oceanen från norr till söder är det bästa beviset härför. Vår in-

Profil genom "Atlantis" (after Donnelly)

ternationellt kände oceanograf Hans Pettersson säger: "Samtliga de öar som uppskjuta över havsytan från denna centralrygg äro vulkaniska till sin natur, från Island i norr till den ensliga Bouvetön i söder.... In summa kan man säga att den underjordiska eldens verksamhet är särdeles livlig längs hela den Atlantiska centralryggen, speciellt dess ekvatoriala del ... och så kring Azorerna."

Vi ser på Donnelly's profilkarta att Azorerna är de högst uppskjutande klipptopparna av det sjunkna Atlantis. Om man kunde torrlägga Azor-plattan skulle den ovanifrån se ut som ett månlandskap.

Alltsedan Donnelly's bok, "Atlantis - the Antediluvian World", kom ut år

1882 har den lärda världen systematiskt försökt smula sönder och för-ringa hans överväldigande samling av bevismaterial. Det lyckades inte. Donnelly har en gång för alla dragit upp riktlinjerna för den fort-satta forskningen rörande Atlantisproblemet och hans bok är lika ak-tuell i dag som då den skrevs för 80 år sedan.

Dock kom han inte alldeles helskinnad undan angreppen. Kritiken fick många av hans främsta anhängare att överge honom. I längden kan inte ett fåtal personer värja sig mot ett tusenhövat angrepp.

Då trädde professor P. Thermier in på scenen och väckte nytt hopp hos de Atlantistående. Thermier var en auktoritativ vetenskapsman och dessutom ordförande i franska geologiska sällskapet. Med andra ord: han var en man som visste vad han talade om och som inte kom med någ-ra lösa påståenden. Vad var det då han sade som fick hjärtat att slå snabbare hos alla Atlantisanhängare?

År 1913 höll han i Paris ett föredrag om problemet Atlantis. Han för-klarade därvid att han verkligen trodde att Azor-platån var en sjun-ken ö-kontinent av betydande storlek, som från sitt övervattensläge mycket väl kunde ha sjunkit 9000 år före Solons egyptiska resa. En mycket intressant teori, men fanns det verkligen något tillräckligt tungt vägande bevis för den?

Ja! Med en specialkonstruerad bottenskrapa hade man lyckats få upp en bit av klippgrunden utanför Azorerna. Detta händer ytterst sällan ef-tersom dy och avlagringar vanligen täcker allting som en tjock matta. Men klippgrunden har på just den platsen varit så brant att avlagring-arna inte fått något fäste. Detta klippstycke blev undersökt av Ther-mier och resultatet blev sensationellt. Det bestod av vulkanisk lava av glasartat slag och dess ytor var inte märkbart angripna av havsvatt-net. Nu är det märkliga det, att lava som stelnar inte kan antaga den glasartade formen om den omgives av vatten och är utsatt för så högt tryck som det stora djupet på platsen motsvarade. Följaktligen måste lavan då den utgjöts som smälta ha befunnit sig ovanför vattenytan och varit omgiven av luft. Och som det lossbrutna stycket inte visade nå-got spår av angrepp från havsvattnet, kan det enligt Thermier inte ha legat under vattenytan i mer än 15000 år.

Thermier drog följande slutsatser ur detta anmärkningsvärda fynd:

1. - Inom området i fråga måste mycket kraftiga vulkanutbrott ha ägt rum.
2. - Efter utbrottet måste en nivåförändring ha skett, varvid ett om-råde som tidigare legat ovanför havsytan sjunkit till ett djup av ca 3000 meter.
3. - Katastrofen kan inte ha inträffat tidigare än för ca 15000 år se-dan, men väl mycket senare. Intet hindrar alltså att dateringen kan stämma med den som Platon angivit för Atlantis undergång.

Efter dessa radikala slutsatser blev Thermier en av kollegerna stämp-lad man. Detta inskräpper med speciellt eftertryck det gamla visdoms-ordet att sanningen är illa hörd.

Även om Thermier inte hade offentliggjort sina slutsatser, hade vi än-då haft tillräckligt med bevis för att den Centralatlantiska ryggen för inte så länge sedan legat ovanför vattenytan. Ryggens sedimentla-ger är på många platser inte mer än 10 cm tjockt, och eftersom sedi-mentavlagringen sker med en hastighet av omkring 1 cm per 1000 år, är det lätt att räkna ut att det hänt en hel del i Atlanten på senaste tiden - geologiskt sett.

Dr Rene Malaise vid Riksmuseet i Stockholm hade den 22 sept. 1956 en artikel om oceanografen P.W. Kolbe införd i tidskriften Ymer. Då dr Kolbe höll på att ta prover på sedimentavlagringen i Atlanten, fick han på 12000 fots djup helt oförmodat upp några kiselgurskal tillhö-rande sötvattenstyperna. Det minst sagt sensationella fyndet kunde endast förklaras av att den Centralatlantiska ryggen befunnit sig

ovan vattenytan för tio eller tolv tusen år sedan. Kiselalgern ha ursprungligen i levande tillstånd vistats i en sötvattensjö på Centralatlantiska ryggen.

I mitten på 1870-talet tog amerikanska geologer prov på atlantbottens avlagringar och fick då upp 2 å 3 meter långa sedimentproppar, som bl. a. innehöll två lager vulkaniska. Det övre av dessa, alltså det yngsta, tillskrevs en ålder av ca 13000 år.

Förmodligen kommer dessa fakta tillsammans med många andra att stillsamt tigas ihjäl. Vetenskapsmän och forskare är i regel negativt inställda då det gäller att acceptera något nytt, något som ställer deras egna teorier på huvudet. Man förstår så väl var skon klämmer - lång utbildningstid och ändlöst slit för att få det oformliga pusslet i någorlunda ordning. Varför de flesta är obenägna att se Atlantis som en realitet beror på den allmänt accepterade åsikten att människan kom till Amerika från Asien.

HUR BEFOLKADES AMERIKA?

Som tidigare nämnts tycks det stora flertalet fortfarande tro att Amerika befolkades från Asien via Berings Sund. Denna hårt belastade vattenled tjänstgör som räddningsplanka för alla de experter som sist av allt skulle acceptera ett sjunket Atlantis. De blundar emellertid för alla de fakta som visar att en emigration över Berings Sund är orimlig.

Flera årtionden in på 1900-talet lärde antropologerna att amerinden, av europeerna felaktigt kallad indianen, kom till Nordamerika för någon gång mellan 3000 och 3500 år sedan. Senare fick man dock höja budet till de dubbla. Människan kom alltså till Amerika från Asien strax efter istiden. Nu hade antropologerna räknat med att kunna slå sig till ro. Den vilan blev emellertid ganska kortvarig.

Helt nyligen har det bevisats att människan fanns i Amerika under den senaste istiden - hon kom alltså inte dit efter den.

En amatörarkeolog från Dallas gjorde ett sensationellt fynd i mars 1956. Han upptäckte då den s.k. Lewisville-mannen. En åldring, som enligt C-14 metodens omutliga auktoritet som tidsangivare, bar 37000 år på nacken.

Fackarkeologerna fasade. Detta var Armageddon. Och dessutom, det var en amatör som gjort fyndet.

Vad blev deras motdrag? Egentligen något mycket typiskt. De började ifrågasätta C-14 metodens tillförlitlighet. Bara en sådan tanke skulle tidigare ha ansetts som barock, men nu fanns det ingen annan utväg ur dilemmat och nöden har som bekant ingen lag.

En kort förklaring av C-14 metoden är kanske på sin plats.

Växter upptager, samtidigt som de tar upp syre från luften, små kvantiteter av en radioaktiv form av kol, kallad C-14. Eftersom alla människor och djur direkt eller indirekt är beroende av växterna för sin föda, innehåller allt levande C-14 kol. När en människa, ett djur eller en växt dör, tas inte mera kol upp. Den befintliga kvantiteten radioaktivt kol börjar i stället att sönderfalla, vilket sker med en bestämd hastighet. Genom att undersöka hur stort bortfallet är, kan man ganska noggrant räkna ut när organismen dog.

Lewisville-mannen var ett hårt slag för alla de som omhuldade åsikten att Amerika befolkats från Asien, men redan tidigare hade man haft sina misstankar. Man visste att något var på tok beträffande teorierna om Amerikas forntida kulturer. På klippmålningar, speciellt i Nord- och Mellanamerika, såg man mammutar och elefanter. I Amerika dog dessa djur ut under istiden. Nu får det hela sin förklaring. Människan fanns i Amerika samtidigt med mammuten.

Amerika befolkades från Atlantis. Detta bevisas inte endast av att några fornamerikanska stammar använde metallredskap samtidigt som människan i Europa och Asien befann sig på stenåldersstadiet. Och med sig

från Atlantis hade människan både växter och djur som hon inplanterade i den nya kolonin. Sammaledes gjorde hon när hon koloniserade Europa och Afrika. Därför finner vi så stora likheter mellan de båda kontinenterna.

Övervägande delen av miocenålderna flora i Europa, som man i riklig mängd funnit i Schweiz' fossila jordlager, finns i våra dagar i Amerika. Det mest betydelsefulla i detta sammanhang är, att medan den största delen av dessa plantor finns i Amerikas östligaste stater, fattas många av dem vid Stillahavskusten. Detta bevisar att dessa växter "invandrade" till Amerika från den Atlantiska sidan. Professor Asa Grey säger, att av 66 släkten och 155 arter som man funnit i skogarna öster om Klippiga Bergen, finns endast 71 släkten och 78 arter väster om dessa berg.

Bananen eller pisangen är dock den allra största gåtan. Prof. Kuntze, framstående tysk botaniker, undrar: "Hur har denna planta, som hör hemma i de tropiska delarna av Asien och Afrika och som inte kan uthärda en resa genom de tempererade bältena, kunna transporterats till Amerika? Plantan är utan frö, den kan inte fortplantas genom sticklingar och den har inte heller någon lök eller knöl som gör den lätt att transportera. Den har i stället rot som ett träd. När man skall transportera den måste man ägna den speciell omsorg, för den tål inte långa transporter."

För att bananen skall passa in på Berings Sund-teorin måste man utgå från att den förts över från Asien då Nordpolen hade tropiskt klimat. Det blir nog svårt att få någon att tro att människan existerade på den tiden.

Är det då inte mera resonabelt att anta, att bananen förädlades av folket på Atlantis, och från dess jordbrukskolonier fördes vidare till öst och väst? Bara att förädla plantan så att frukten blev kärnfri måste ha tagit flera tusen år i anspråk.

Det ser ut som om hästen emigrerade tidigt från Atlantis till Amerika, såvida den inte rent av emanerat från Amerika och via Atlantis hittat vägen till Gamla världen. Man har gjort ett intressant fynd i Nebraska. Där är den enda plats på jorden som man i fossila jordlager funnit de olika mellanliggande former, varur den nuvarande hästtypen anses ha utvecklats. Man kan därför svårigen förklara hästens förekomst i Europa såvida man inte antar att det funnits fast landförbindelse.

Så har vi indianernas muntliga traditioner angående sitt ursprung.

Aztekerna kom från en sällsam plats som kallades Aztlan (Atlan-tis). Iowa- och Dakotaindianerna trodde, enligt major J. Lind, att "alla indianstammarna ursprungligen voro en och levde tillsammans på en ö-kontinent hänemot soluppgången." De seglade därifrån över havet i stora skepp, vari de gamla Dakotaindianerna seglade i veckor innan de slutligen nådde torrt land."

Ett typiskt exempel på hur lärare (gudar) sändes ut från Atlantis för att hjälpa de koloniserande folken, har vi i guden Quetzalcoatl, som lärde toltekindianerna, aztekernas föregångare, att använda bokstäver, odla spannmål, slipa ädelstenar mm. Han beskrivs enligt traditionen som en vit reslig man med skägg, alltså en icke indiansk typ. Han kom från öster i en kanot gjord av ormskinn, och återvände samma väg efter att ha lovat att komma tillbaka.

Gert Carlsson.